

Sygn. akt II Ca 843/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Mariusz Broda**

Sędziowie: **SO Elżbieta Ciesielska (spr.)**

SO Teresa Strojnowska

Protokolant: protokolant sądowy Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2013 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. D. i R. D. (1)**

przeciwko **Miejskiemu (...) Sportowej Spółce Akcyjnej w K.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie

z dnia 16 kwietnia 2013 r., sygn. I C 416/12

oddala apelację i zasądza od Miejskiego (...) Sportowej Spółki Akcyjnej w K. na rzecz J. D. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych i na rzecz R. D. (1) kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 843/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy w Jędrzejowie zasądził od pozwanego Miejskiego (...) S.S.A. w K. na rzecz powodów R. D. (1) i J. D. kwoty po 17 800zł. z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od kwot; po 2 500zł. od 11 czerwca 2010, po 2 500zł. od 11 lipca 2010r., po 3 000 od 11 sierpnia 2010r, po 3 000zł. od 11 września 2010r., po 3000zł. od 11 października 2010r., po 3 000zł. od 11 listopada 2010r. i po 1 300zł. od 11 grudnia 2010r. , oraz z każdorazowymi odsetkami ustawowymi aż do dnia zapłaty. Nadto zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwotę po 2 098,50zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie swoje Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W dniu 29 czerwca 2007r. R. D. (2) syn powodów, zawarł z Miejskim (...) Sportową Spółką Akcyjną w K. kontrakt o profesjonalne uprawianie piłki nożnej na okres od 1 lipca 2007r. do 30 czerwca 2012r. W kontrakcie tym ustalono, iż wynagrodzenie wynosić będzie: za sezon 2009/2010 - 4 500zł. miesięcznie, zaś za sezon 2010/2011 – 6 000zł.

miesięcznie. Przedmiotowa umowa zawarta przez R. D. (2) mogła być rozwiązana jedynie na zasadach przewidzianych w Uchwale Zarządu Polskiego Związku Piłki Nożnej (...) z dnia 19 maja 2002r. oraz za porozumieniem stron. We wrześniu 2008r. podczas treningu w R., R. D. (2) doznał kontuzji stawu skokowego. W związku z tą kontuzją przeszedł dwie operacje i był poddany intensywnej rehabilitacji. Po kontuzji nie został on już dopuszczony do treningów przez lekarza klubowego, który uznał, że nie ma on już możliwości powrotu do profesjonalnego uprawiania sportu. Jak bowiem uznał lekarz K. F., który leczył R. D. (2), doznał on uszkodzenia stawu skokowego w stopniu czwartym czyli maksymalnym przewidzianym przez medycynę, co wskazywało na znikomą szansę powrotu do sportu na poziomie wyczynowym, a i to obciążoną ryzykiem późniejszej znacznie cięższej konkluzji. Oceniał przy tym, że z uwagi na zaangażowanie R. D. (2) w proces rehabilitacji i jego wysoką chęć do gry można go dopuścić do treningów na zasadzie pewnej próby, która udzieli odpowiedzi na pytanie czy jego organizm zniesie takie obciążenie. Wobec takiej diagnozy, w dniu 1 kwietnia 2009r. strona pozwana wystąpiła z wnioskiem do (...) o rozwiązanie kontraktu z R. D. (2) z uwagi na niemożność gry spowodowaną kontuzją. Wniosek ten jednak został oddalony decyzją z dnia 12 maja 2009r., z której uzasadnienia wynikało, że przedłożona dokumentacja medyczna nie potwierdza faktu długotrwałej konkluzji zawodnika. Z ponownym wnioskiem o rozwiązanie kontraktu z R. D. (2) pozwany Klub Sportowy wystąpił w dniu 30 czerwca 2009r. uzasadniając go również niemożnością gry przez tegoż zawodnika z uwagi na jego kontuzję. Tym razem decyzją z dnia 20 października 2009r. (...) rozwiązał kontrakt. Na skutek odwołania złożonego przez R. D. (2), decyzja ta jednak została uchylona 24 lutego 2010r. przez (...). Ostatecznie postępowanie toczące się w przedmiocie rozwiązania kontraktu łączącego Klub Sportowy (...) z R. D. (2), z uwagi na śmierć tego ostatniego w dniu 13 listopada 2010r. zostało umorzone. Spadek po R. D. (2) nabyli jego rodzice R. D. (1) i J. D. po 1/2 części każde z nich.

Sąd Rejonowy przypomniał także, iż we wrześniu 2010r. R. D. (2) wystąpił z powództwem przeciwko (...) o zasądzenie stosownie do warunków kontraktu zawartego w dniu 29 czerwca 2007r. wynagrodzenia za okres od października 2009r. do kwietnia 2010r. Postępowanie w tamtej sprawie prowadzone przez Sąd Rejonowy w Jędrzejowie pod sygn. I C 9/11 zakończyło się ostatecznie już z udziałem R. D. (1) i J. D. jako następców prawnych zmarłego w toku postępowania powoda, wyrokiem wydanym w dniu 6 czerwca 2012r. przez Sąd Okręgowy w Kielcach pod sygn. II Ca 502/12. Wyrokiem tym Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Jędrzejowie z dnia 9 lutego 2012r. oddalający powództwo i zasądził dochodzoną należność.

Rozważając zasadność żądania zgłoszonego w sprawie będącej aktualnie przedmiotem rozważań, Sąd Rejonowy podkreślił, iż decydujące znaczenie miało ustalenie kwestii spornej tj. czy R. D. (2) w okresie za jaki dochodzone jest należne mu z kontraktu wynagrodzenie wywiązywał się ze swoich obowiązków czy też nie, gdyż ustalenie że nie wywiązywał się on z obowiązków, a tym samym nie realizował kontraktu, byłoby zdaniem Sądu Rejonowego równoznaczne z tym, że nie przysługiwałoby mu żadne wynagrodzenie. Oceny tej dokonał w oparciu o par. 3 kontraktu, wskazując, iż w sposób dosyć szczegółowy i wyczerpujący określa on obowiązki zawodnika profesjonalnego, które nie ograniczały się jedynie do gry w piłkę nożną w ramach barw klubowych. Podkreślił, iż w sytuacji doznanej kontuzji R. D. (2) nie mógł brać aktywnego udziału w rozgrywkach lecz był zobligowany do kontynuowania procesu leczenia i rehabilitacji. Takiej właśnie odpowiedzi udzieliły mu władze klubu na jego pisemne zapytania w tej kwestii. O tym, że syn powodów zastosował się do tego obowiązku zdaniem Sądu świadczy zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentacji medycznej wskazującej na proces leczenia oraz zeznania świadków, którzy podkreślali, iż R. D. (2) był bardzo zaangażowany w proces leczenia i rehabilitacji oraz bezwzględnie stosował się do wszelkich pouczeń lekarzy nie oszczędzając wydatków z własnych środków na ten cel. O chęci przystąpienia przez syna powodów do treningów i gry, świadczyły także zeznania jego trenera M. S. oraz piłkarzy z jego drużyny. W świetle tych ustaleń według Sądu I instancji brak było podstaw do uznania za wiarygodne twierdzenia pozwanego, że R. D. (2) zerwał kontrakt z klubem i dlatego przestano mu płacić wynagrodzenie. Podkreślił przy tym, iż dla wywiązywania się w tej sytuacji z kontraktu zawodnik nie musiał pojawiać się w K. z czym wiązały się określone koszty na dojazd, nocleg czy wyżywienie. Jeśli otrzymał wezwanie do osobistego stawiennictwa to zawsze pojawiał się w wyznaczonym terminie. Nikt nie przydzielał mu osobistego trenera na koszt klubu, zatem indywidualnie trenować mógł także w J.. W ocenie Sądu Rejonowego natychmiastowe ponowienie przez Klub (...) wniosku o rozwiązanie kontraktu z R. D. (2) świadczy o tym, że pozwany nie zamierzał po kontuzji dłużej zatrudniać zawodnika i żądanie w tej sytuacji dalszej dokumentacji lekarskiej i kierowanie go na badania pozostają w wyraźnej sprzeczności oświadczeniem J. T., że i tak nie

było szans na jego powrót do wyczynowego sportu. W świetle tych ustaleń Sąd I instancji doszedł do przekonania, iż umowa łącząca syna powodów i pozwaną Klub powinna być zakwalifikowana jako kontrakt o świadczenie usług, do którego zgodnie z art. 750 k.c. zastosowanie mają odpowiednio przepisy o zleceniu. Odpowiednie zaś stosowanie tych przepisów w kontekście tej specyficznej umowy, której przedmiotem jest uprawianie sportu, wyklucza automatyczne wypowiedzenie umowy opisane w art. 746 k.c. Uprawianie sportu na poziomie profesjonalnym wymaga określonego stopnia zaangażowania zawodowego, co wiąże się także z ryzykiem odniesienia kontuzji. Sąd zaznaczył w swoich wywodach, że taki mechanizm jakiego zastosowania domaga się strona pozwana pozostawałaby wręcz w rażącej sprzeczności z samą istotą sportu wyczynowego jako takiego. Dlatego zrozumiałym jest, że w zakresie rozwiązania umowy strony odwołały się w par. 8 kontraktu do odpowiedniej uchwały (...), która w sposób wyważony stara się uregulować uprawnienia zainteresowanych. Sąd zaznaczył nadto, że nic nie stało na przeszkodzie aby Klub wnioskował o rozwiązanie umowy z powodu naruszenia przez zawodnika podstawowych jego innych obowiązków wynikających z umowy, jak to przewidziano w art. 14 ust. 3 uchwały przywołanej w kontrakcie, a jeśli tego nie uczynił, to nie może obecnie powoływać się na okoliczności tego typu, abstrahując już od faktu, że w ocenie Sądu nie miały one miejsca. Sąd Rejonowy podkreślił również, iż niezrozumiałym jest dlaczego klub nie skorzystał z opcji zapisanej w art. 20 ust. 2 uchwały tj. obniżenia wynagrodzenia do 50% w przypadku niemożności gry z powodu kontuzji, a podjął już decyzję o pozbyciu się zawodnika jako nie rokującego nadziei na powrót do gry. Wskazał także, że pozwany Klub mógł również naliczyć karę umowną zgodnie z par. 7, jeśli uznał, że R. D. (2) narusza postanowienia umowy grając choćby w piłkę halową.

Ostatecznie Sąd Rejonowy stwierdził, że z uwagi na fakt, iż pozwany nie zgłaszał zarzutów co do naruszenia innych obowiązków oraz, iż wysokość wynagrodzenia nie była kwestionowana, powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd I instancji oparł na podstawie art. 98 k.p.c. wskazując, iż na koszty procesu zasądzone na rzecz każdego z powodów złożyła się połowa opłaty sądowej od pozwu, oraz połowa wynagrodzenia adwokata za udział w postępowaniu przed Sądem I instancji powiększona o połowę opłaty należnej od pełnomocnictwa.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany (...) zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci: - art. 744 k.c. poprzez jego niezastosowanie, pomimo istnienia ku temu wszelkich przesłanek wobec braku realizacji kontraktu o profesjonalne uprawianie piłki nożnej przez R. D. (2) w okresie objętym żądaniem, - art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie, co doprowadziło w konsekwencji do nieuwzględnienia przez Sąd I instancji zasady rozkładu ciężaru dowodu,

2) naruszenia przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie tejże oceny na zasadach dowolności, bez uwzględnienia zasad logiki i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych oraz sprzecznością tych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i ostatecznie: - błędnego uznania przez Sąd I instancji, że R. D. (2), w okresie objętym żądaniem pozwu wywiązywał się z przyjętych na siebie zobowiązań kontraktowych, podczas gdy żaden świadek, ani też żadna ze stron postępowania, w tym również R. D. (1) nie potwierdziła, by R. D. (2) stawał się w klubie lub choćby podejmował próbę kontaktu z trenerem, rehabilitantem klubowym albo władzami pozwanej, - błędnego uznania, wobec braku po temu jakichkolwiek dowodów, by w okresie objętym żądaniem pozwu R. D. (2) kontynuował proces leczenia lub rehabilitacji, - błędnego przyjęcia, iż pozwana była uprawniona do obniżenia wynagrodzenia kontraktowego R. D. (2) do 50% jego wysokości, w sytuacji gdy uprawnienie to przysługuje na zasadzie alternatywy rozłącznej z uprawnieniem do rozwiązania kontraktu, z którego to uprawnienia pozwana skorzystała, co wykluczyło możliwość obniżenia wynagrodzenia, - błędnego uznania, iż zeznania J. T. – wiceprezesa zarządu strony pozwanej, co do tego, że zawodnik w okresie objętym żądaniem pozwu zaprzestał kontaktu z pozwaną, pozostając w sprzeczności z zeznaniami świadków, w sytuacji gdy żaden ze świadków, ani powód R. D. (1) nie potwierdzili, aby R. D. (2) stawił się w klubie lub podejmował próby kontaktu z klubem w tym okresie, zaś wszystkie zeznania świadków dotyczyły wyłącznie okresu wcześniejszego tj. lat 2008- 2009, nieobjętego żądaniem pozwu.

zasadniczego wynagrodzenia zawodnika od zaistnienia jakichkolwiek warunków, w tym uzyskania określonych wyników sportowych.

W świetle zatem tych regulacji, zdaniem Sądu Okręgowego, okolicznościami warunkującymi stwierdzenie, iż R. D. (2) przysługiwało od Klubu (...) wynagrodzenie także w okresie od 1 maja 2010r. do 13 listopada 2010r. było ustalenie czy kontrakt ten w tymże okresie obowiązywał, oraz czy jako taki podlegał realizacji, tj. wykonywaniu tak przez zawodnika jak i pozwanego Klub Sportowy. W kontekście regulacji zawartej w art. 17 ust. 1 powołanej uchwały (...) z dnia 29 maja 2002r. zdaniem Sądu Okręgowego, co do zasady dla obowiązku wypłaty zawodnikowi wynagrodzenia zasadniczego obciążającego pozwanego bez znaczenia było w jakim stopniu i zakresie ten ostatni zrealizuje przedmiot kontraktu sprecyzowany w par. 1 ust. 2 umowy. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zawodnik w ramach kontraktu zobowiązany był w szczególności do reprezentowania barw pozwanego w charakterze piłkarza, przekazania na rzecz klubu wyłącznego prawa do dysponowania swoją kartą zawodniczą, przekazanie na rzecz klubu wyłącznego prawa do pośrednictwa w sprawach transferowych oraz przekazania na rzecz Klubu (...) wyłącznego prawa do dysponowania wizerunkiem zawodnika i zawierania umów reklamowych. W par. 3 umowy określono zobowiązania zawodnika między innymi do poddania się obowiązkowym badaniom lekarskim, jak również zakazane zostało uczestnictwo bez zgody klubu w zawodach piłkarskich i rozgrywkach sportowych o innym charakterze, przy czym zgodnie z par. 7 Kontraktu naruszenie przez zawodnika postanowień par. 3 zagrożone było karą umowną.

Realizacja zaś kontraktu przez C. stosownie do par. 1 ust. 2 obejmowała: zapewnienie warunków do profesjonalnego uprawiania sportu, wypłatę zawodnikowi wynagrodzenia ustalonego w par. 5 i zapewnienie właściwej opieki medycznej zgodnie z przepisami (...).

W ocenie Sądu II instancji zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wskazany powyżej, oceniony przez Sąd Rejonowy bez naruszenia zasad określonych w art. 233 par. 1 k.p.c. w pełni pozwalał na stwierdzenie, iż zmarłego syna powodów i pozwanego Klub Sportowy w okresie od 1 maja 2010 do 13 listopada 2010, podobnie jak i w okresie od 1 lipca 2007 do 30 kwietnia 2010 r. łączyła umowa cywilnoprawna o profesjonalne uprawianie piłki nożnej. Prawdopodobnie także co do zasady Sąd I instancji w oparciu o zeznania świadków ustalił, iż R. D. (2) realizował kontrakt, przy czym istotnie jak słusznie zarzuca apelujący, dowody te w zakresie odbywanych konsultacji lekarskich, czy kontaktu z Klubem nie dotyczyły bezpośrednio okresu objętego żądaniem pozwu. Podkreślić jednak należy, iż stopień realizacji kontraktu przez zawodnika po kontuzji doznanej w 2008r. i przebytym leczeniu, oraz prowadzonej rehabilitacji, w tym w szczególności w okresie objętym sporem wynikał w dużej mierze z postawy pozwanego Klubu, który konsekwentnie poczynając od złożenia w dniu 1 kwietnia 2009r. do (...) wniosku o rozwiązanie kontraktu z R. D. (2) z uwagi na przebycie przez niego kontuzji, uniemożliwiającej mu zdaniem pozwanego dalsze profesjonalne granie w piłkę nożną, nie wyrażał zgody na jego udział w treningach i rozgrywkach. Zgodnie z pisemnymi odpowiedziami kierowanymi przez Klub na stawiane przez R. D. (2) pytanie o aktualny zakres obowiązków, ten ostatni miał poddawać się jedynie kolejnym zabiegom medycznym i rehabilitacji (pisma kierowane przez pozwanego do R. D. (2) (k. 6.)). Pozwany nie stawiał zawodnikowi wówczas, ani w późniejszym okresie innych wymagań, a w szczególności nie obciążał go w okresie dążenia do rozwiązania z nim kontraktu do systematycznego kontaktu z Klubem, czy też z trenerem. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy wynikało to z konsekwentnie realizowanego dążenia zakończenia współpracy z R. D. (2). Zatem podnoszenie obecnie przez skarżącego zarzutu, iż powodowie nie wykazali aby R. D. (2) w okresie objętym żądaniem, był w Klubie czy kontaktował się z trenerem jest niezrozumiałe niezależnie od tego, czy zarzut ten ma w ogóle znaczenie dla oceny zgłoszonego powództwa. W kontekście tych ustaleń zdaniem Sądu Okręgowego stwierdzić należało, iż istotnie w spornym okresie R. D. (2) nie wywiązywał się względem Klubu ze wszystkich obowiązków wynikających z kontraktu, ale taka sytuacja wynikała w dużej mierze z ograniczeń wprowadzonych w tym zakresie przez pozwanego Klub w związku z konsekwentnymi działaniami skierowanymi na rozwiązanie zawartej z nim umowy. Odwołując się także do przywołanych powyżej uregulowań umownych dotyczących wypłaty wynagrodzenia określonego w Kontrakcie, oraz uregulowania zawartego w jego par. 7 podkreślić należy, iż wbrew wywodom apelacji, zdaniem Sądu II instancji o utracie przez syna powodów uprawnienia do uzyskania wynagrodzenia za okres od 1 maja do 13 listopada 2012r. nie może także przesądzać brak dokumentacji leczenia z tego okresu, czy poddawania się zabiegom rehabilitacyjnym. Tym bardziej, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy świadczy, iż po kontuzji

zawodnik z dużym zaangażowaniem osobistym w tym finansowym prowadził proces leczenia i rehabilitacji celem odzyskania pełnej sprawności. Jeżeli jednak zdaniem pozwanego R. D. (2) z tegoż obowiązku lub też z jakiegoś innego obowiązku wskazanego w par. 3 umowy nie wywiązywał się prawidłowo, to stosownie do zawartej w niej regulacji wynikającej z par. 7, Klub mógł nałożyć na niego stosowną karę umowną, której maksymalna wysokość określona została w Regulaminie Dyscyplinarnym (...), lub też skorzystać z uprawnienia przewidzianego w art. 14 ust. 3 uchwały (...) z dnia 19 maja 2002r. Nie mógł natomiast stosownie do umowy z dnia 29 czerwca 2007r oraz powołanej powyżej uchwały stanowiącej jej integralną część odmówić zawodnikowi wypłaty wynagrodzenia określonego w kontrakcie.

Reasumując powyższe wywody zdaniem Sądu II instancji w świetle par. 5 umowy oraz art. 17 ust. 1 i art. 20 ust. 1 uchwały (...) z dnia 19 maja 2002r., a także art. 735 par. 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c. oraz w zw. z art. 922 k.c. należało uznać za zasadne żądanie zasądzenia od pozwanego (...) na rzecz spadkobierców R. D. (2) należnego temu ostatniemu wynagrodzenia za okres od 1 maja 2010r. do 13 listopada 2010r. o czym prawidłowo orzekł Sąd Rejonowy. W związku z tym uznając wywody podniesione przez skarżącego za niezadane, działając na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 par. 1 i art. 391 par. 1 k.p.c. Na koszty postępowania apelacyjnego, którymi stosownie do zasady wynikającej z art. 98 k.p.c. obciążony został pozwany przegrywający postępowanie apelacyjne złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika, z pomocy którego korzystali obydwaj powodowie. Wysokość tego wynagrodzenia została ustalona na kwotę 1200 zł. w odniesieniu do każdego z powodów na podstawie par. 6 pkt. 5 w zw. z par. 13 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r. Nr 163, poz. 1348).